

Аксу Османова Х^е

Първо място

Моето училище след 25 години

Есето ми на тази тема ще има формата на проект, който според мен е напълно осъществим, защото вярвам, че хората ще бъдат по-мъдри, по-загрижени за възпитанието на младото поколение и с по-големи амбиции.

И така: След 25 години аз виждам моето училище - ПГИ „Д-р Иван Богоров“, разположено в същата сграда, но вероятно ще бъде разширена и върху четвъртия етаж ще бъде изграден пети - мансарден.

Защо се налага такава реконструкция на моето училище ?

Първо: Защото ми се иска в спортната му част да бъде изграден плувен басейн. Ние живеем в морски град и плуването би трябвало да стане основна спортна дисциплина.

Второ: Бих искала учебните стаи да бъдат пригодени за класове от 15 ученици, за да може да бъде обърнато по-голямо персонално внимание върху всеки ученик. Надявам се, че всичките технологии няма да обсебят цялото поле на българското образование. Много бих искала да остане живата връзка между ученик и учител. Да виждам очите му, да слушам гласа му и живите разсъждения по предмета. Ако компютърът измести живото преподаване, това ще бъде груба грешка.

Трето: Бих искала кабинетите по физика, химия и биология да останат, но в тях широко да се въведе Опитът: получаването на веществата, взаимодействието, промените им. Мисля, че опитът би трябвало да стане основен метод на преподаването, а не както сега – иманентно. Много ми се ще да имаме модерна библиотека с голям читалищен салон, където акцентът да бъде заложен върху книгата, защото има опасност компютърът да я измести. Мисля, че контактът с книгата не е нещо архаично, а има неповторимо живо очарование.

Четвърто: На последния мансарден етаж би могъл да бъде настанен архива на училището и до него зала за експозиция, където да бъде представена историята на гимназията.

Пето: Мечтая за малка театрална зала с добре оборудвана сцена, където да бъдат отбелязвани празниците на училището, концертни или театрални представления.

Шесто: Бих искала в ПГИ „Д-р Иван Богоров“ да има бюфет и уютна зала за сервиране на чай, безалкохолни напитки и закуски. Тази практика, да имаме само лавка, не е никак европейска.

В много училища по света съществуват такива удобни, уютни помещения.

В посока на преподаването държа да се изучава основно мениджмънт на морската търговия, икономиката на градската среда и селското стопанство. А защо не и мениджмънт на изкуството?

Не бих искала отвън залата да изглежда натруфено. Предпочитам да има скромна фасада, в която да преобладават големи прозорци.

И сега най-важното: Държа след 25 години моето училище да бъде разположено сред парк. Тревожа се, че зеленото на нашата планета постепенно ще изчезне. Така и става. То вече изчезва. Изкуствени цветя и дървета заместват живата природа. Бих искала в този училищен парк да бъдат засадени дървета, които така хубаво виреят в слънчева Варна.

Искам моето училище да бъде зелено. В дъното на парка виждам след 25 години тенис корт и игрище.

Всичко това може да се стори фантазмагорично и нереално. Но аз вярвам, че то може да бъде осъществено от нас, самите, които след 25 години ще бъдем финансиста, инженери, артисти, лекари, преподаватели.

Оказва се, че от самите нас зависи как ще изглежда училището ни след 25 години, така че нека да си помечтаем. И колкото по-неудържимо и щуро мечтаем, толкова ще бъдем по-добре.